

Stephen Hill

**TRÁI TIM
BĂNG
GIÁ**

**Thư viện Niềm tin Cơ-đốc
www.tinlanh.ru**

Chương I

THÂN CHẾT XUẤT HIỆN

Bóng đen đang bao phủ.

Trong cơn say thuốc của tôi, sự phiền não chết người đến và tiếng nói bên trong tôi thúc giục, “Đã đến lúc rồi, Steve”.

Mình đang thức hay đang ngủ? Tôi tự hỏi: Tôi đang sống hay đã chết? Đây là sự thật, hay tôi đang ở trong ảo giác?

Dần dần, thân thể tôi bắt đầu co giật dữ dội. Đúng rồi, đây phải là thật! Tôi nghĩ, mình sắp chết rồi. *Hãy để nó xảy ra như các việc khác đã xảy ra trong cuộc đời của bạn. Hãy để sự chết đến.*

Suy nghĩ về sự chết, ý nghĩ tự tử hàng ngày đến trong tâm trí của tôi kéo dài trong nhiều tháng qua. Ý nghĩ thoát khỏi sự tẻ nhạt đầy đau đớn trong cuộc đời của tôi (nhà tù... sự hỗn độn... sự căm ghét... sự cô độc... sự tổn thương và đau đớn) đã cắt đi hy vọng và lời an ủi mỏng manh nhất. Thuốc gây nghiện không còn cảm giác lâng lâng say thuốc nữa, chúng không còn có thể làm mất đau đớn nữa dù chỉ trong chốc lát. Hy vọng, tình yêu hoặc sự quan tâm đến những điều khác đã biến mất khỏi tôi từ lâu rồi. Đúng rồi, cái chết chắc chắn sẽ là một niềm an ủi duy nhất cho tôi.

Nhưng nó không diễn ra như mình nghĩ. Tôi nghĩ nó phải là một sự bình an – một sự giải thoát. Nhưng tại sao đây lại là một đám mây đen tối khủng khiếp và nỗi đau đớn bao trùm lấy tôi?

Hoàng hôn đang buông xuống, và bây giờ chân của tôi, tay của tôi đang run lên một cách dữ dội, không thể nào kiềm chế được. Tôi không thể ngồi dậy được nhưng cũng không thể nghĩ ngồi được. Thay vì đến trong sự bình an, thì sự chết đang túm chặt lấy tôi, đang bóp nghẹt tôi.

Tôi không thể để điều này xảy ra được. Tôi sợ quá. Sự chết sẽ làm gì cho tôi?

Theo nghĩa đen tôi có thể cảm nhận sự độc ác của sự chết – quyền lực hủy hoại và thiêu hủy của nó. Và bây giờ nó đang nói “Hãy chịu thua đi, hãy đầu hàng đi, đầu hàng đi.”

“Không!” Tôi hét lên. Cơ thể tôi vẫn co giật trong sự đau đớn khủng khiếp. Một phần trong tôi muốn chết, một phần khác trong

tôi lại muốn sống. Bây giờ nỗi sợ hãi đang khuấy động trong tôi đời sống rất yếu ớt nhưng rất kiên quyết. Tôi bắt đầu chiến đấu: “Không, không, tôi không muốn chết. Mẹ ơi, cứu con với!”

Chỉ có vài phút, nhưng dường như là hàng giờ đã trôi qua trước khi mẹ tôi bước vào phòng. Tôi không thể nói rằng mẹ tôi đã vào phòng, vì đôi mắt tôi không còn nhìn thấy rõ và tôi vẫn đang co giật.

“Ồ con, con ơi!”. Bà kêu lên trong sự sợ hãi. “Điều gì xảy ra với con? Con đang đổ mồ hôi và đang run dữ dội quá!”

Chỉ khi bàn tay của bà chạm đến tay và trán của tôi, lúc đó tôi nhận biết rằng tim của tôi đang đập loạn xạ. Trong khoảnh khắc đó, sự đụng chạm của bà đã đem niềm an ủi đến mạnh mẽ trong tâm trí tôi.

“Con ở đây, mẹ sẽ đem một cái khăn lạnh đắp trán cho con”, bà nói. Nước mắt chảy dài xuống mặt tôi khi tôi chờ mẹ tôi trở lại. Điều gì đang xảy ra với tôi?

Tôi nóng – không, tôi lạnh. Những cơn lạnh xuất hiện chớp nhoáng làm cơ thể tôi co giật trong khi trán đang đổ mồ hôi. Nước mắt, trước đây tôi chưa hề biết chúng, giờ đây đang tuôn ra và chảy thành dòng xuống mặt tôi.

Mẹ tôi trở lại, đắp mền cho tôi và vuốt ve trán tôi. Tôi cố gắng tập trung để nhìn thấy bà.

“Mẹ ơi, điều gì đang xảy ra với con vậy? Con đang chết! Con đang chết!” Tôi hét lên nhiều lần như vậy. “Giúp con, Mẹ ơi, hãy giúp con! Hãy ngăn cơn đau lại. Có ai đó không, hãy chặn đứng cơn đau lại!”

Nhưng không ai trong chúng tôi biết cách chặn đứng cơn đau lại. Mẹ cố gắng làm cho tôi cảm thấy thoải mái, nhưng bà chỉ có thể cho tôi sự an ủi tạm thời. Cuối cùng, bà bối rối thì thầm, “Steve, mẹ xin lỗi con. Mẹ xin lỗi con, Steve. Mẹ không biết phải làm gì. Mẹ ao ước mẹ biết mình phải làm gì cho con.”

“Hãy ở lại đây, chỉ cần ở lại đây với con thôi”, tôi van xin. Đám mây đen của sự chết đang bám chặt lấy tôi lần nữa. Từng chút một, từng chút một tôi nỗ lực tập trung tâm trí vào mẹ tôi. Từng đồ dùng trong nhà, từng bức tranh, từng vật dụng ở trong phòng đang bị sự chết bao trùm. Các bức tường đang nghiêng ngã. Đó là cơn ác mộng khủng khiếp – chính tôi thao thức trải qua điều đó.

Cả ngày và buổi tối đến nó lại tiếp tục dường như vô tận. Chắc chắn rằng tôi không thể cầm cự lâu hơn nữa. Sự thô bạo của sự chết đang vờn lấy tôi. Và lúc nào cũng vậy, tiếng nói của ma quỷ rí

rả bên tôi: “Hãy chịu thua đi, đầu hàng đi. Không còn con đường nào khác đâu. Steve, cuộc đời của người chấm dứt rồi. Không còn lâu nữa đâu. Đã đến lúc chấm dứt rồi. Hãy để ta giúp cho người.”

Đó là tiếng nói mà nhiều năm tháng qua tôi đã để nó gắn liền với vận mệnh của mình. Tuy nhiên, bây giờ tôi nhận ra nó là tiếng nói của sự lừa dối. Tôi hét lên: “Người không giúp đỡ ta, người đang hủy diệt ta. Người là Kẻ Hủy Diệt!”

Cuối cùng, tôi đã nhận ra tiếng nói của ma quỷ là độc ác. Tuy vậy, vẫn không có sự khuây khỏa, không có sự an ủi nào. Mẹ không thể giúp được tôi - và tôi không thể chịu được khi anh chị tôi nhìn tôi trong tình trạng vô vọng như thế này.

Sự đau đớn và sự thống khổ tiếp tục trong nhiều ngày. Bất chấp mọi nỗ lực của mẹ tôi, tôi tiếp tục run và quằn quại trong sự đau đớn. Ban ngày không bớt đau hơn ban đêm. Đó là đêm dài vô tận. Mẹ tôi ngồi kê bên từng giờ từng giờ, nhưng sự chết cũng không rời tôi. Mùi của sự chết, sự hiện diện của ma quỷ chắc chắn rằng chẳng bao lâu nữa chúng sẽ có tôi mãi mãi.

Các ý nghĩ của tôi quay trở lại thời thơ ấu. Chỉ có lúc đó tôi nhận ra tiếng nói lúc bấy giờ.

Chương II

HAI TIẾNG NÓI BÊN HŨ BÁNH QUI

“Steve”, Mẹ tôi gọi “Con có muốn đi ra ngoài với các anh chị con không?”

“Không, cảm ơn mẹ. Bên ngoài trời lạnh lắm”, tôi trả lời. Cơn giá lạnh của Alabama trong những ngày đông làm cho tôi thấy bình an, thấy nơi ẩn nấp an toàn trong phòng của mình cùng với các đồ chơi.

Với những khúc gỗ Lincoln, gạch xây dựng và bộ đồ nghề xây dựng thực hiện sự tưởng tượng sáng tạo của tôi, tôi hài lòng và sung sướng. *Hôm nay tôi sẽ xây một ngôi nhà chọc trời, một văn phòng, một garage những điều có thể xảy ra đường như vô tận.*

Tuy nhiên tài xây dựng của tôi bất ngờ bị gián đoạn. Qua khe hở dưới cánh cửa bay đến một mùi hương thật là ngọt ngào, quá hấp dẫn, quá thu hút khiến cho thân thể nhỏ bé của tôi trở nên yếu ớt. Tôi buông rơi những khúc gỗ Lincoln.

“Mùi gì vậy? Nó đến từ đâu vậy? Tôi phải khám phá ra!”

Đứng dậy trên chân mình, vô tình tôi đá, nhưng điều đó không quan trọng. Điều quan trọng đối với tôi bây giờ là tìm ra nguồn gốc hương vị quyến rũ kia.

Hương thơm ngọt ngào điều khiển tôi hoàn toàn. Tôi bị mê hoặc bởi sự quyến rũ của nó. Và càng đến gần nhà bếp thì mùi thơm càng rõ hơn.

Bingo! Ở trong nhà bếp, đang quanh quẩn bên bếp là mẹ tôi – ngay trước mặt mẹ tôi là một cái khay lớn với 24 cái bánh qui ngọt bằng khoai tây có chocola ở giữa tuyệt vời nhất. Chúng còn mới, ấm và (tốt hơn tất cả) sẵn sàng để ăn!

Bao tử của tôi đang réo âm âm. Miệng tôi chảy nước miếng. Tôi phải có vài cái bánh qui ngọt này mới được.

Tôi nhìn người mẹ xinh đẹp đáng yêu của tôi, và chúng tôi trao cho nhau nụ cười. Một cách lễ phép tôi nói. “Mẹ ơi, cho con một vài cái bánh qui ngọt này mẹ nhé?”

Mẹ tôi vẫn cười. Bà trả lời, “Ồ con trai, mẹ rất tiếc nhưng con sẽ phải đợi. Sắp đến giờ ăn rồi. Con sẽ không ăn cơm được.”

Tôi nghĩ “Không ăn cơm được? Ai quan tâm chứ? Con muốn vài cái bánh qui ngọt.” Nở một nụ cười tôi xin tiếp, “Mẹ ơi, con thật sự muốn ăn bánh qui ngọt ngay bây giờ. Chỉ hai cái thôi? ”

Mẹ vẫn giữ ý kiến của mẹ. “Không phải bây giờ, Steve. Nó sẽ làm hỏng bữa ăn tối của con.”

Vào lúc đó, toàn bộ phản ứng của tôi đã thay đổi. Tôi không chỉ đói, tôi đã nổi điên lên! Cái mà có thể làm thỏa mãn sự khát khao tột bậc của tôi chỉ cách có vài inch. Tôi nghĩ, *một là tôi có ngay miếng bánh nóng hổi giòn tan không thì tôi phải đợi đến sau buổi ăn tối thì nó sẽ nguội cứng lại mất. Mẹ ơi, vì sao mẹ làm như vậy?*

Nhưng đó không phải là mẹ! Đó là tâm trí của tôi. Có một trận chiến trong lòng tôi. Có một tiếng nói hay một quyền lực muốn tôi làm điều đúng, trong khi quyền lực khác muốn tôi làm điều sai. Chẳng phải chỉ với bánh mà thôi, nhưng với cả những lúc - như khi cha mẹ muốn tôi đi ngủ, bảo tôi đi đổ rác, và vào những lúc khác.

Một quyền lực có khuynh hướng muốn tôi vâng lời cha mẹ tôi, và quyền lực khác luôn muốn tôi có con đường riêng của mình. Cho dù thế nào đi nữa, thì bây giờ những quyền lực này đang đánh nhau.

Một tiếng nói vang lên, “Hãy quên nó đi! Vâng lời mẹ. Đi trở về phòng. Rồi sẽ có vài cái bánh sau bữa ăn tối.”

Tiếng nói khác vang lên “Bạn đang ở trong phòng làm việc của bạn, và mùi thơm đó kéo bạn đến đây. Đó là lỗi của mẹ bạn; bà đã làm bánh. Ít nhất thì bà cũng cho bạn vài cái chứ.”

Đó không phải là cuộc tranh luận. Lần nữa tôi đã nghe theo tiếng nói thứ hai. Bây giờ tôi chỉ phải quyết định cách thực hiện ý muốn của tôi. Tôi có nên nổi khùng và la ó với mẹ không? Tôi có nên khóc và làm theo cách “Mẹ không còn thương con nữa” hay không? Hay là, tôi có thể chộp lấy vài cái và ăn chúng trước khi mẹ tôi bắt được tôi chăng?

Nhưng tiếng nói thứ hai có ý kiến tốt hơn “Hãy đợi cho đến khi mẹ đã làm xong mọi việc trong bếp. Khi bà rời khỏi bếp, lên quay lại và lấy chúng ra khỏi cái hũ lớn đựng bánh bằng sứ, chúng vẫn còn ấm và giòn tan.”

Đủ rồi, vào lúc mẹ về phòng không ai canh chừng bếp. Cẩn thận và lặng lẽ, tôi đi trên mười đầu ngón chân đi vào bếp. Đặt một cái ghế gần bếp, leo lên, lấy hũ bánh và lấy một nắm đây.

Aahh! Thành công rồi! Trở về phòng tôi, cửa ăn cắp đã biến mất trong vòng vài giây. Bao tử tôi được thỏa mãn. Nhưng có điều gì đó đã sai, tôi cảm thấy không vui trong lòng. Tôi bối rối.

Tim tôi đập nhanh hơn bình thường. Lương tâm tôi cho tôi biết rằng tôi đã làm sai. Tôi đã phạm tội, tôi đã làm theo tiếng nói ích kỷ của tôi, nhưng bây giờ tôi không thích cảm giác phạm tội này. Tôi ao ước nó biến mất đi, nhưng nó vẫn còn đó. Có phải tôi sẽ học cách sống cùng tiếng nói đó không?

Chương III

ĐỨA TRẺ NGU NGỐC

“Steve, tại sao con luôn quấy rầy chị con vậy?” ... “Steve, đây là lần cuối, hãy leo lên giường và nằm yên đó đi.” ... “Nếu con tái phạm, mẹ sẽ nói ba phạt con đó ...”

Điều gì đang xảy ra với tôi? Một cậu bé hạnh phúc, hài lòng với những món đồ chơi của nó và có cha mẹ anh chị tuyệt vời ở bên cạnh, đã thay đổi. Đó không phải là do cố ý. Hành động sai trái đã trở thành tự nhiên.

Cùng tiếng nói đó (tiếng nói của sự ích kỷ và ma quỷ đã khiến cho tôi lấy cắp bánh trong hũ) đã thuyết phục tôi rằng nó là bạn của

tôi, là người dẫn dắt và hướng dẫn tôi. Tôi không biết rằng cách đây đã lâu người đàn ông khôn ngoan nhất trên mặt đất đã công bố với sự hiểu biết sâu sắc rằng đây là tiếng nói của sự ngu dại, và chỉ có ngọn roi sửa phạt đuổi nó đi.

Cha mẹ tôi cố gắng chỉ ra cho những điều sai phạm của tôi. Nhưng với bốn đứa con, họ hăm dọa nhiều hơn là đánh đòn, cảnh cáo nhiều hơn là kỷ luật. Bên cạnh đó, tiếng nói đã giúp tôi trở nên rất lão luyện. Hiếm khi tôi bị bắt gặp với hành vi sai trái. Dần dần tôi xuất hiện là “một đứa trẻ” trước mặt cha mẹ tôi, là một đứa trẻ khác đối với anh chị tôi, và vẫn là một đứa trẻ khác đối với các bạn và các bạn cùng lớp với tôi. Tôi thường tự hỏi, *Mình là ai Cuộc sống, tất cả điều đó là gì?*

Một cách nhanh chóng tôi đã rời xa khỏi cha mẹ tôi. Ở độ tuổi non nớt cuộc sống trở nên phức tạp đối với tôi. Tôi đã đối đầu với nhiều và nhiều quyết định như là tôi nên cư xử như thế nào, tôi nên làm bạn với ai và tôi nên lánh xa ai, tôi nên xuất hiện như thế nào, tôi nên suy nghĩ điều gì. Quá nhiều sự phức tạp, càng ngày tôi càng dễ dàng nghe và vâng lời tiếng nói của ma quỷ hơn.

Tôi có nên nói cho mẹ tôi biết rằng tôi đã đánh vỡ bình hoa và chắc chắn rằng sẽ nhận lấy hình phạt? Hay tôi nên nói láo rằng con chó chạy đụng phải bình hoa và làm vỡ nó? Chẳng bao lâu sau, sự nói dối trở thành thói quen của tôi, thậm chí cả những khi không cần thiết.

Ở trường, rất là dễ dàng để liếc vào bài làm của bạn để có câu trả lời cho môn số học hoặc bài kiểm tiếng Anh, vì vậy tại sao phải làm bài và học bài? “Hãy làm theo cách dễ dàng”, tiếng nói của ma quỷ vang lên.

Tiếng nói vẫn luôn luôn tồn tại, ngay cả ở cửa hàng sau giờ học. Có một cây súng bắn đạn giấy màu đen bóng ở trên kệ. *Mẹ sẽ mua cho mình không? Có lẽ mẹ sẽ nói, “Steve con cần để dành tiền mẹ cho để mua nó.” Nhưng điều đó sẽ mất nhiều tuần và tôi lại muốn nó ngay bây giờ!*

Tôi nhìn qua nhìn lại lối đi trong cửa hàng. Không một ai ở chung quanh đây. Tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi, tôi rất muốn cây súng lục đó. Và tiếng nói của ma quỷ đang thúc giục, “Hãy bước tới, lấy nó đi. Họ có nhiều mà.”

Trong lòng tôi, một tiếng nói khác cũng cố gắng nói “Steve, bạn biết đó là điều sai. Đó là ăn cắp, và bạn sẽ vướng vào rắc rối lớn”.

Một lần nữa tiếng nói của ma quỷ đã chiến thắng. Với chứng

hoang tưởng tuyệt vời, tôi dễ dàng lấy cây súng đồ chơi ra khỏi giá và giấu dưới áo sơ mi của tôi. Khi tôi rời khỏi cửa hàng không bị phát hiện, tôi nói với chính mình cách tự tin : Mày đã ăn cắp lần nữa! Mày lại thắng rồi đó. Lần tới sẽ dễ dàng hơn nữa.

Và thật là dễ dàng trong lần tiếp sau đó – và lần kế tiếp và lần kế tiếp nữa. Đã thành công trong việc nói dối và ăn cắp không bị bắt đường như tán dương nổi khao khát của tôi để làm nhiều việc sai trái hơn. Ăn cắp ở cửa hàng, bẻ khóa ăn trộm, móc bóp và móc ví, nguyên rửa, nói láo và lừa đảo, tất cả trở thành một phần trong cá tính của tôi. Vào độ mười hai tuổi, tôi đã đặt chính mình vào những tình huống thỏa hiệp và đối diện với sự sợ hãi mà nhiều người chưa bao giờ trải qua trong cuộc đời của họ.

Không có sự phản đối, người hướng dẫn tôi bây giờ là tiếng nói của ma quỷ. Nó khoác lác “Hãy nghe lời tôi và chẳng bao giờ bạn bị bắt đâu.”

Một chút nào đó tôi biết rằng tôi đã vướng vào mạng nhện của sự tham lam, tội lỗi và ích kỷ của nó rồi. Cuộc đời tôi đang ở dưới sự kiểm soát, nhưng đó không phải là tôi kiểm soát. Vậy ai đang kiểm soát cuộc đời tôi? Con đường này dẫn tới đâu?

Bây giờ tôi không còn những cây súng đồ chơi nữa, mà là những cây súng thật cùng với dao. Tôi có các loại kẹo và thuốc lá, tất cả các loại quần áo tôi thích, và những dụng cụ thích hợp khiến cho các bạn tôi phải thán phục. Vậy tại sao tôi không hạnh phúc? Các bạn học của tôi, ngay cả một số “đạo mạo”, dường như hạnh phúc, và tuy là họ không có được phân nửa những gì tôi có. Vậy vấn đề là gì?

Tôi chưa bao giờ xem xét vấn đề là tôi đang lắng nghe và làm theo ai. Cuộc đời của tôi đã bị tước đoạt. Đây những sự hối hả ở phía trước. Có thể nào tôi có thể thay đổi cuộc đời của tôi không? Một con cáo có thay đổi các đốm của nó không?

Chương IV

TRÁI TIM BẰNG ĐÁ

“Steve”, mẹ gọi “Bắt dài nhỏ lại. Nó lớn quá đến nỗi mẹ không nghe được ý nghĩ của chính mình”

Trên radio, bài hát ưa thích của tôi, “I can’t get no satisfaction”

của ban nhạc Rolling Stones, đang vang lên âm ĩ. Nó nói nó là tất cả cho thế hệ của tôi. Vật chất, chúng ta có tất cả. Nhưng vẫn còn điều gì đó đang mất, và chúng ta phải nhận ra và tìm kiếm nó, mỗi người bằng cách của chính mình.

Thập niên 60 là thời kỳ của sự khám phá, ném đi những gì cũ kỹ và mặc vào những điều mới, tìm kiếm những giá trị mới, sự tự do mới. Trong tuổi thiếu niên, tôi còn quá trẻ không hiểu được hoặc không đánh giá được chính trị, đạo đức hay hậu quả của tất cả những điều đó. Nhưng tôi đủ lớn để ném và từng trải những điều đó.

Làm gì để có cảm giác phấn khích? Uống rượu và say ..., hút một ít marijuana và liều lượng nặng hơn, hay là làm một chuyến LSD?

Vì nhiều đứa trẻ lớn hơn đang nói về sự hồi hộp khi làm điều đó. Ngay cả một số bạn cùng lớp tôi đã khoác lác rằng đã thử loại ma túy mới. Tôi không biết liệu có phải họ chỉ nói láo và khoác lác để bình thường hóa những công việc tôi đã làm, hay là họ đã thực sự trải qua rồi.

Tuy nhiên tôi biết rằng chẳng bao lâu khi cơ hội đến và tôi sẽ đầu hàng. "Hãy chịu thua đi!", tiếng nói của ma quỷ vang dội trong lòng tôi. "Đó là một thế giới hoàn toàn mới. Mọi người đang sử dụng ma túy. Chúng không làm hại bạn đâu. Bạn có thể điều khiển / kiểm soát chúng mà."

Cha mẹ và các thầy cô giáo của tôi đã cảnh báo tôi cách rõ ràng rằng hãy chống lại sự lạm dụng ma túy và rượu, nhưng tất cả điều vô ích. Giữa con người nổi loạn của tôi và tiếng nói là "người hướng dẫn" của tôi, tôi đã bị mắc bẫy trước khi tôi chưa bao giờ nâng một chai bia hay hút một mẩu thuốc lá có ma túy, tham gia vào buổi trình diễn nhạc Rock tầm cỡ trong khu vực của chúng tôi, nhìn thấy hàng ngàn thanh niên tụ họp lại cùng nhau và sự phấn khích.

Ở nhà anh chị tôi cư xử rất tốt. Tại sao tôi lại nổi loạn? Tại sao tôi lại là con cừu đen? Tôi nghĩ rằng tôi đã được định là người xấu, rằng tôi sẽ không bao giờ "thích ứng" với gia đình tôi. Tôi không biết lẽ thật rằng tất cả chúng ta sinh ra trong tội lỗi và ích kỷ mặc dầu chúng ta che giấu điều đó với những người khác.

Tội lỗi của tôi đã làm cho tôi bị phân cách, không nhận được bất kỳ tình yêu nào mà gia đình vẫn dành cho tôi. Tôi ghét cay ghét đắng khi ở nhà bởi vì nó thổi phồng tội lỗi của tôi, vì tôi đã sống và mong mỗi tham gia vào các bữa tiệc và chạy theo đám đông đang xô đẩy nhau vào khó khăn.

Ở tuổi 13, tôi đã biết hút thuốc, uống rượu, hút marijuana, và thậm chí tham gia vào sự cướp bóc. Ma túy đã thay đổi toàn bộ suy nghĩ của tôi. Tôi nhận thấy cái chai, mẫu thuốc có ma túy hay cướp bóc có thể trừ tiết tội lỗi tạm thời, loại bỏ được sự hỗn độn và giải thoát tôi khỏi cảm giác cô độc. Nó không quan trọng đối với tôi rằng cảm giác được tạo nên bởi các chất ma túy này là lừa dối. Tôi không quan tâm cho đến chừng nào tôi có thể nhận được sự phấn khích lần nữa.

Năm sau đó tôi tham gia vào nhóm nhạc Rock. Năm đầu tiên của năm sau đó, âm nhạc là phương tiện chính yếu của lối sống mới của chúng tôi. Chúng tôi hát vang những bài hát nói về sự tự do, về tình yêu, về sự phấn khích – những bài hát đưa bạn vào cảm giác của sự giải thoát. Được sống trong nhóm nhạc Rock đã mở ra tất cả các cánh cửa mới đủ loại cho lối sống nổi loạn của tôi.

Chúng tôi đã chơi nhạc tại các buổi khiêu vũ ở trường trung học, những bữa tiệc ở bên hồ, ở các câu lạc bộ và những bữa tiệc trác táng nơi luôn luôn có ma túy và rượu dồi dào. Tôi là người trình diễn trẻ tuổi và sự chú ý thật là tuyệt vời. Thế mới là cuộc sống, một bữa tiệc không tàn! Luôn luôn có việc gì đó để làm, có nơi nào đó để đi, có cái gì đó mới để thử. Đó là mùa vui thích của tội lỗi.

Bữa tiệc nào rồi cũng sẽ tàn? Cuộc vui nào rồi cũng chấm dứt? Tôi hy vọng là không phải như vậy. Vào thời gian cuối những năm 60, đầu những năm 70, mọi người đã sống vội vàng. Ở tuổi 16, tôi đã từng nếm qua mỗi loại ma túy được bán ở ngoài đường.

Trường học là một làn khói mờ, tất cả đều nhằm chán, tốn thời gian. Tôi không còn theo kịp các bạn cùng lớp của tôi (ngoại trừ những đứa cùng sử dụng ma túy) bởi vì trong họ không ai còn muốn giúp đỡ tôi. Việc học đã mất đi sự quan tâm của tôi từ lâu rồi và các giáo viên đuổi tôi ra khỏi lớp của họ mà tôi có thể ở trong trường chơi những trò chơi ngu ngốc.

Có phải cuộc chơi đã chậm lại? Bây giờ tôi đang dùng nhiều ma túy hơn để được phấn khích hơn. Cảnh sát trong cộng đồng của tôi đang đàn áp thẳng tay, ma túy khó kiếm hơn và rất đắt. Nhiều đứa bạn của tôi bắt đầu bỏ học, chúng không thể tập trung vào việc học được nữa. Nhiều đứa đã kết thúc ở trong trại giam.

Sau đó là bi kịch lớn nhất trong tuổi 16 của tôi. Nó xảy ra vào một buổi sáng mùa xuân mát mẻ trong lành vào đầu năm học. Tôi đang ngồi trong lớp khi tên tôi được gọi lên hệ thống thông tin của trường.

“Xin mời Stephen Hill trình diện ở văn phòng hiệu trưởng

ngay lập tức.”

Bây giờ tôi phải làm gì? Có phải cảnh sát đã phát hiện tôi bán thuốc phiện và đang đến để bắt tôi không? Hàng trăm suy nghĩ về tội lỗi và sự sợ hãi tràn ngập trong tâm trí tôi vì vậy tôi đi chậm chậm trên con đường dẫn đến văn phòng trường.

Một thư ký chỉ tôi bước vào văn phòng hiệu trưởng. Tôi nhận thấy lần này thì khác. Hôm nay hiệu trưởng có cái nhìn hoàn toàn khác. Bi kịch sắp sửa xảy ra!

Đặt tay của ông lên vai tôi và nhìn vào mắt tôi, ông Jones nói nhẹ nhàng, “Steve, cha con vừa mới qua đời. Đó là một cơn đau tim xảy ra trong giấc ngủ của ông tối hôm qua. Mẹ con nghĩ rằng ông ấy đang ngủ, nhưng khi bà cố đánh thức ông dậy, thì ông ấy đã chết. Thầy rất tiếc về điều này. Người hàng xóm của con, ông Conners đang đến để đón con về nhà.”

Ông tiếp tục nhìn tôi, với đôi tay vẫn đặt trên vai tôi. Tôi đoán ông cho rằng tôi sẽ khóc. Nhưng tôi đã không khóc... tôi không thể khóc được. Tôi trở nên không còn cảm xúc đến nỗi tôi có thể nghĩ hay cảm nhận được bất cứ điều gì. Một người tôi biết trước đây đã ra đi, một người quan trọng – Nhưng điều quan trọng là gì?

Ở nhà trong những ngày sau cái chết của cha quá là xa lạ. Mọi người đến an ủi, và chia sẻ sự yên lặng với chúng tôi. Lần đầu tiên trong nhiều tháng qua, tiếng nói lương tâm đã day dứt tôi: “Bạn nên giúp mẹ bạn trong lúc sầu khổ này. Bạn đã 16 tuổi và bạn nên giúp đỡ cho anh chị của bạn.”

Nhưng mọi điều tôi nghĩ để nói hoặc làm quá hời hợt, quá non nớt. Tôi không nhận ra rằng bên cạnh sự mất đi tình cảm của tôi với gia đình, ba năm lạm dụng ma túy đã ngăn chặn cảm xúc của tôi, để lại cho tôi sự hời hợt nông cạn.

Giải pháp ư? Thoát khỏi những con người chân thật và thẳng thắn đang đối diện với sự tổn thất và sầu khổ của họ. Tôi đứng lên, đi vào phòng mình, đóng cửa lại, và nhốt chính mình khỏi thực tại.

Chẳng bao lâu bạn của tôi, tiếng nói của ma quỷ quay trở lại “Đừng lo lắng, Stephen. Bạn thật sự không biết cha của bạn không khỏe. Bên cạnh đó, bây giờ bạn đang sống cho chính cuộc sống của bạn. Bạn không cần phải khóc chỉ vì người nào đó muốn bạn khóc. Trên thực tế, đối với bạn không có gì thay đổi cả”.

“Điều bạn cần ngay bây giờ là vài vụ ăn cướp để giúp bạn vượt qua thời điểm này. Đừng lo lắng về gia đình bạn. Bạn thì khác. Bạn có thể có vài sự giúp đỡ để bạn vượt qua.”

Điện thoại reo đúng lúc ... đi ra bằng cửa sau ... và chẳng bao lâu sau tôi đã được liên lạc. Thực tế nỗi đau về cái chết của cha tôi đã trở nên làn khói mỏng. Tôi đã ở trong trạng thái đó cho đến sau khi đám tang.

Tôi đứng đó với chính xác thịt của tôi và dòng máu của gia đình trong khi họ hạ thân thể của cha tôi xuống mộ. Họ đang nhớ lại những thời gian tốt đẹp, ôm chầm lấy nhau để vui đi những khoảng trống. Tuy nhiên khi gia đình tôi cần một người khác nữa thì tôi không thể cho chính mình tôi. Tôi đã xa cách quá nhiều. Trái tim tôi đã bị đóng ấn - lạnh - một trái tim bằng đá.

Thật là mỉa mai biết bao vì thế giới ma túy mà tôi đã bước vào để nâng cao cảm giác của tôi đã đóng ấn cho tôi xa đến nỗi tôi không thể liên lạc được với những cảm xúc sâu lắng nhất.

Tôi đã chọn số phận của tôi.

Chương V

TẬN CÙNG CỦA SỰ TỐI TÂM

Sự khôn ngoan của Salômôn cho biết rằng “Sự kính sợ Đức Chúa Trời là nguồn sự sống để tách ra khỏi nanh của sự chết.”

Trái qua nhiều năm, ít ra thì cha cũng đại diện cho thẩm quyền của Đức Chúa Trời trói buộc tôi bằng những luật lệ ở nhà. Bây giờ ông đã qua đời và mẹ đang cố gắng để thăng bằng cuộc sống của chính bà cùng với việc chăm sóc con cái.

Thật không dễ dàng để mẹ tôi thực hiện sự ép buộc bất kỳ nội quy nào vì tôi đã tự do làm bất kỳ điều gì tôi muốn. Thật ra vô tình mẹ tôi đang giúp sự lạm dụng ma túy của tôi bằng cách cho phép tôi ở nhà bà mà không có luật lệ hay là trách nhiệm gì.

Cuộc đời là một cơn ác mộng, đầy dẫy sự thăng trầm. Một ngày nọ tôi có ước muốn vượt lên và làm điều gì đó cho chính mình, nhưng ngày kế tiếp tôi bị kéo xuống, hoàn toàn vô ích vì sử dụng ma túy quá liều. Tôi thường bị dẫn xuống văn phòng để kỷ luật. Bị đuổi ra khỏi trường – lần nữa!

Cuộc đời tôi không có chỗ để đi. Những người quen biết của tôi (bạn không thể gọi họ là bạn, bởi vì trong thực tế chúng tôi quan tâm đến ma túy và sự phấn khích hơn là quan tâm cho nhau) đang chìm xuống đến gần sự chết. Nhiều người trong số họ bắt đầu sử

dụng kim chích để tiêm những loại thuốc gây mê. Chỉ nhìn vào họ, tôi có thể thấy Kê Hủy Diệt đang hành động. Và chắc hẳn là nỗi sợ hãi giúp tôi tránh xa khỏi chúng. Nhưng không phải vậy. Đơn giản là tôi không còn đường nào để chọn.

Biết rằng sử dụng kim chích có nghĩa là sự mê say vật lý và thói nghiện có nghĩa là bệnh hoạn, đau đớn có thể là chết. Tôi tự hỏi tại sao vẫn có người dùng nó. Dù sao nó cũng đem đến một cảm giác "lãng lãng và tự do", và tôi đã tuyệt vọng vì sự phấn khích mới, ý nghĩa mới hay điều gì đó. Cuối cùng tiếng nói của cái tôi vang lên "Hãy bước tới. Hãy đi cùng với những người khác. Chỉ cần cẩn thận. Bạn có thể điều khiển nó. Bạn sẽ không nghiện đâu."

Khi tôi làm chảy chất morphine trong một cái muỗng và cho vào kim ống chích, lời nhắc nhở cuối cùng của lương tâm vang lên cảnh cáo, "Điều này có nghĩa là phá hủy đối với bạn." Nhưng đã quá trễ. Mũi kim đã nhấn vào da tôi. Không ai khác, chính tôi đang làm điều đó. Tiếng nói của ma quỷ đã trở thành của tôi. Tôi nói "Tiếp tục đi. Đẩy mũi kim vào." Và tôi đã làm.

Khi máu từ lỗ kim chảy vào tràn ra cánh tay tôi, tâm trí tôi bắt đầu chuyển hành trình vào sự lãng quên. Những ý nghĩ cuối cùng của tôi là, Steve, bây giờ bạn là người nghiện ma túy có đủ lông đủ cánh. Bạn trở nên con số không... con số không ... con số không.

Bóng tối đến, và nó trở thành cuộc sống của tôi. Chẳng bao lâu bóng tối và sự lãng quên là sự bình an của tôi. Chứng nghiện đang điều khiển tôi, tôi sống vì liều ma túy kế tiếp.

Sử dụng thuốc gây mê đòi hỏi phải có nhiều tiền, điều đó cũng có nghĩa là phạm tội ác nhiều hơn, ăn cắp, lường gạt nhiều hơn. "Các bạn" của tôi và tôi chẳng bao lâu sau trở nên giống như một đàn sói liều mạng - ăn cắp, phá hoại. Ngay cả chính gia đình của chúng tôi cũng không thoát khỏi nhu cầu tiêu xài của chúng tôi. Chúng tôi cần có tiền để mua ma túy. Cái vòng lẩn quẩn ma túy - phạm tội - nhà tù, ma túy - phạm tội - nhà tù cứ lặp đi lặp lại, chỉ dừng lại bởi chính sự chết mà thôi.

Đầu tiên là Manny. Anh ta quá thường xuyên cạn túi không có tiền trả cho người cung cấp hàng cho chúng tôi. Một buổi sáng nọ chúng tôi tìm thấy Manny với nhiều nhát dao đâm vào tim. Đó có nghĩa là một bài học cho chúng tôi, nhưng chúng tôi chưa bao giờ là những học sinh giỏi.

Kế đến là Frankie. Chắc là nó đã quên rằng nó đã bỏ qua bao nhiêu heroin vào mũi tiêm cuối cùng. Đang nằm trong vòng tay của bạn gái, nó tắt thở và ra đi mãi mãi.

Toby đã tự giết mình trên xe trong một cơn say thuốc, vắt mình trên cột điện thoại. Tương tự như vậy, Sammy đã lái xe vào đường ngược chiều trên xa lộ và gặp thần chết bên hông một chiếc xe tải.

Boby, người bạn đồng hội đồng thuyền của tôi, “cùng chung chí hướng” với tôi. Chúng tôi cùng bị bắt, nhưng Boby không bao giờ đi khỏi nhà tù bằng đôi chân của nó nữa. Nó đã treo cổ trong nhà tù.

Chắc rằng tôi cũng đã ở trong bản danh sách đó ở một nơi nào đó. Ở đâu, khi nào, chấm dứt bằng cách nào? Tôi không muốn nghĩ về điều đó. Tôi phải tránh xa: Chạy và trốn khỏi sự chết. *Nhưng ở đâu?*

Không có sự hướng dẫn nào cả, tôi bắt đầu quá giang đi khắp đất nước. Bất kỳ chỗ ẩn nấp nào tôi tìm thấy thì trở nên nhà của tôi. Trong hang động, dưới gầm cầu, trong sa mạc và các trạm trên đường.

Các bạn đồng hành của tôi khước từ cuộc sống. Ăn cắp là điều mà tất cả chúng tôi điều biết, và không có danh dự trong chúng tôi. Chúng tôi đã lấy cắp của người khác cách dễ dàng, từ cửa hàng, nhà hoặc ngay cả ở nhà thờ.

Khi các mảnh khoe không thành công, chúng tôi sẽ dừng lại ở văn phòng Chữ Thập Đỏ. Luôn luôn có một hàng dài những người nghiện ma túy và rượu ở trạm xá để bán máu và lấy tiền cho cơn ghiền. Các y tá tránh không nhìn chúng tôi khi chúng tôi bán chính mình cho sự phấn khích kế tiếp.

Trên con đường âm đạm đến với sự lãng quên, chúng tôi đã gặp đủ thứ loại tôn giáo Guru và nhà triết học mà bạn có thể hình dung được. Trong sự đối trá và kiêu căng của chúng tôi, chúng tôi tranh luận không dứt về hướng đi riêng biệt trong cuộc sống. Lúc nào cũng vậy, chúng tôi đang ngồi trong cái hố sâu nhất của sự nhớp nhúa và tối tăm. Tôi chắc rằng, nó ắt hẳn là lối bịch vì người ta nghe bình luận và bùa phép điên cuồng của chúng tôi mà điều đó không làm cho bất cứ ai bận tâm ngoại trừ chúng tôi.

Salômôn đã cảnh cáo rằng mỗi người có một hướng đi mà anh ta cảm thấy là đúng. Anh ta chân thành tin vào sự hảo huyền. Vấn đề, theo vua Salômôn, đó là sự hảo huyền này sẽ chấm dứt vào một ngày nào đó. Trong lần kiểm tra cuối cùng, nhiều người khá phàm ra con đường của họ trong cuộc sống là không đúng, và hậu quả là sự chết đời đời.

Liệu có một cơ hội để cho tôi nhận ra sự ngu dại của chính mình trước khi quá trễ không?

Tôi sẽ nghe lời mẹ tôi chẳng? Không. Tôi sẽ nghe theo cái nhìn thực tế là quá nhiều bè bạn của tôi đã chết ư? Không. Hy vọng nào còn lại? Giống như cọng rơm bay trong gió, tôi trôi đi không mục đích, chạy trốn cái chết chắc chắn.

Một ngày nọ, một người bạn và tôi tình cờ bước vào một buổi hòa nhạc miễn phí trong một công viên rộng lớn ở Dallas, Texas. Có hơn 5000 người ở đó, đang thưởng thức âm nhạc hết sức hiện đại. Nhưng điều đã thu hút chúng tôi là bánh mì sandwich đang được phân phát – miễn phí! Mọi việc điều bình thường cho đến khi các nhạc công bắt đầu chia sẻ thông điệp của họ. Người đánh đàn guitar nói về cuộc đời của anh trước khi anh gặp được Chúa Giê-xu Christ và so sánh nó với cuộc đời của anh hiện nay với tư cách là một Cơ đốc nhân.

“Tôi là một người hư mất, không ai giúp được tôi” anh ta nói. “Nhưng Chúa Giê-xu đã bước vào lòng tôi và đã thay đổi toàn bộ cuộc đời của tôi. Ngài đã trao cho tôi tất cả những gì của Ngài. Mỗi ngày là một kỳ diệu, và Chúa Giê-xu cũng có một kế hoạch cho cuộc đời của bạn. Ngài yêu mỗi người, mỗi người trong các bạn. Ngài muốn tha thứ cho bạn và dựng trong bạn một tấm lòng trong sạch”.

Đối với tôi, đây cũng chỉ là một tôn giáo Guru khác, đang cố gắng biến đổi tôi theo cách suy nghĩ của anh ta. Nhưng đối với bạn tôi thì người đánh đàn guitar đang công bố lẽ thật. Bạn tôi nói: “Steve, tao nghĩ rằng tao sẽ lên đó và nói với người đàn ông đó về Giê-xu. Tao muốn trở thành một Cơ đốc nhân.”

Bất ngờ tôi nổi giận: “Mây là đồ ngu”, tôi hét to vào mặt bạn tôi. “Nếu mây tin cái thứ rác rưởi này về Chúa Giê-xu Christ, và cầu xin sự tha thứ, thì cả cuộc đời mây sẽ bị cai trị bởi những luật lệ và rác rưởi đó. Mây sẽ không được uống rượu, hút thuốc, chơi ma túy, hoạt động tình dục, chửi rủa, hay là những cái khác nữa. Bên cạnh đó, tất cả điều họ muốn là tiền của mày.”

Nọc độc mà tôi vừa phun ra làm tôi ngạc nhiên. Tại sao tôi quá cứng rắn bảo vệ người bạn này tránh khỏi đạo Cơ Đốc? Có quan hệ gì đến tôi nếu anh ta đã muốn thay đổi và từ bỏ cuộc đời điên loạn này?

Điều gì trong Đạo Cơ Đốc này làm phiền lòng tôi? Chắc chắn rằng tôi đã cố gắng mọi cách mà một con người có thể làm ở thế gian này. Tại sao tôi sợ Chúa Giê-xu? Tại sao tôi chống lại Ngài?

Tôi kéo bạn tôi vào hướng khác, và chúng tôi cùng nhau rời khỏi công viên. Tôi nghĩ “Đó là sự kêu gọi thân mật. Không một tôn giáo nào kiểm soát được cuộc đời tôi bằng những lời dối trá.”

“Hãy cùng nhau đi kiếm sự phấn khích” tôi đề nghị. Và chúng tôi đã ở trong sự phấn khích. Một lần nữa bóng tối đã cai trị suốt ngày đó.

Chương VI

LỄ THẬT VẤN GIẢI THOÁT CHO CÒN NGƯỜI ĐƯỢC TỰ DO

Tiếng ọe khô khan của người say ở giường kế bên liên tục tác động vào thần kinh tôi. Tôi cảm thấy đau đớn trong thân thể và bất an trong tâm hồn do đã quen phụ thuộc vào ma túy, nó khiến tôi không hy vọng tìm được một giấc ngủ. Nhưng điều tác động đến tâm trí tôi nhất vào lúc này là nỗi lo sợ khủng khiếp nếu phải đánh nhau với một tên côn đồ nào đó trong phòng này hoặc là với tất cả chúng nó, những con người mang đầy "thú tính" đang chực chờ tôi làm mục tiêu kế tiếp để tấn công.

Nhà tù trở thành ngôi nhà thứ hai của tôi. Và tôi đã nhanh chóng học cách tồn tại trong sự tàn sát man rợ thường xuyên xảy ra ở đó. Mái tóc dài vàng hoe dơ bẩn của tôi và nước da màu sáng khiến tôi trở thành mục tiêu. Vì vậy, nếu tôi bị ở tù một mình không có bạn bè, tôi luôn đặt ra mục tiêu làm bạn với một số người "có máu mặt" bằng cách chia thuốc lá của tôi, nói những câu chuyện vô thưởng vô phạt, kể lại những tội ác của tôi và kế hoạch cho một số mục tiêu mới – đôi khi chỉ ngồi phì phà thuốc lá.

Tồn tại trong nơi con người chối bỏ bây giờ trở thành lối sống của tôi. Sau đó tôi cố nói láo theo cách của tôi để quan tòa giúp cho tôi tránh khỏi hình phạt vì tội ác của tôi. Một phần vì tôi thường không nhớ điều tôi đã làm dưới tác động của thuốc gây mê để rồi kết thúc ở trong nhà tù. Tuy nhiên, bằng cách nào đó, các quan tòa dường như không muốn phí tiền của người đóng thuế cho tôi và thường thì cho tôi một bản án tổng giam vào tù một thời gian ngắn hay bản án treo.

Khi tôi được thả ra, sẽ chỉ là một thời gian đủ để phạm thêm nhiều tội ác vì kiếm tiền để được say hay được cảm giác lâng lâng trước khi bị bắt nhốt một lần nữa. Nhiều lần các ý nghĩ của tôi nhớ lại Bobby, người đã treo cổ tự vẫn trong tù. Có thể đó là cách duy nhất để thoát. Đó là lúc tôi chưa ăn mừng sinh nhật lần thứ 21 của

tôi và cuộc đời tôi đã hết.

Tâm trí và thân thể tôi bị đốt rụi, tự tử càng ngày cuốn hút tôi. Những ý nghĩ về sự chết và sự giải thoát cuối cùng tràn đầy tâm trí tôi. Cho đến khi ...

Cho đến buổi sáng thứ bảy đây ấn tượng của ngày 25 tháng 11, năm 1975 khi thần chết viếng thăm tôi để đưa tôi đến chỗ đời đời của tôi. Trong suốt bốn ngày này, từ thứ bảy đến thứ ba, những cơn co giật tra tấn thân thể tôi trong khi đám mây đen của sự chết lớn vờn trong phòng tôi, trong tâm trí và trong cuộc đời tôi.

Suốt ngày lẫn đêm, mẹ tôi ngồi đó nắm lấy tay tôi. Nhưng chỉ có một quyền năng lớn hơn giúp cho mẹ và tôi sống qua bốn ngày và đêm trong địa ngục. Thỉnh thoảng trong cơn ác mộng này.

Cái đầu tiên là điều tôi đã biết khi tôi còn nhỏ, nhưng đã quên lâu rồi - đó là tiếng nói đã dẫn dắt và cai trị tôi không phải là tôi. Nó chiếm hữu và điều khiển tôi, nhưng nó không phải là tôi.

Cái thứ hai mà tôi đã nhận ra ngay từ đầu, đó là tiếng nói của ma quỷ và quyền lực là Kẻ Hủy Diệt. Ý định của nó không phải là giúp tôi mà là hủy diệt tôi.

Bây giờ, tôi không muốn quyền lực đó ở trong tôi. Tôi muốn được tự do khỏi sự hủy diệt của nó. Nhưng bằng cách nào? Quyền lực của nó giữ tôi trong gánh nặng. Tất cả những gì tôi có thể làm là nằm đó và cố gắng chống lại, biết rằng sức lực của tôi và sự chống chọi của tôi đang thất bại nhanh chóng.

Sáng thứ ba 28/10, lúc 10:50 sáng, khi tôi nằm trong sự vô vọng, một tiếng gõ cửa vang lên. Tôi không muốn gặp bất cứ ai, nhưng tôi cực kỳ cần sự giúp đỡ. Ở bên ngoài phòng tôi, tôi nghe mẹ tôi mở cửa cho một người đàn ông trẻ tuổi vừa mới chuyển đến thành phố chúng tôi. Ông đã cố bắt chuyện với tôi trước đây.

Ông nói "Bà Hill, tôi đến để nói chuyện với Steve. Tôi thật sự muốn nói chuyện với anh ấy."

Mẹ tôi, gần như tuyệt vọng vì tôi, trả lời, "Tôi không biết điều gì đã xảy ra với Steve. Nó bệnh nặng lắm. Tôi ao ước chúng tôi có thể giúp được nó. Có lẽ ông có thể đến khích lệ nó bằng cách nào đó."

Mẹ mở cửa vào phòng tôi và dẫn người đàn ông đó vào. Ông bắt đầu "Tôi biết trước đây anh không muốn giao thiệp với tôi, Steve. Nhưng tôi đến vì anh đang đau đớn. Tôi không thể giúp anh, nhưng tôi biết một người có thể giúp anh. Tên người đó là Giê-xu, và Ngài đang ở đây với chúng ta. Ngài là người bạn tốt nhất và Ngài muốn giúp anh, Steve."

Nước mắt đã được đóng chai trong suốt 15 năm nổi loạn, đau đớn và cay đắng bất ngờ chảy xuống như suối trên gò má tôi. Sự hiện diện của ma quỷ vẫn còn ở xung quanh tôi. Thân thể tôi vẫn tiếp tục co giật. Tâm trí tôi vẫn bị bao phủ bởi sự hỗn độn. Nhưng có ai đó đang ban cho tôi hy vọng.

Dù sao tôi cũng không định lấy tôn giáo làm chơi. Ngài hẳn phải vượt lên trên mọi sự hoài nghi và vô tín của tôi. Tôi phản kháng. Tôi đã bao giờ tin Giê-xu đâu. Tôi cũng chưa bao giờ cầu nguyện với một thần nào trong cuộc đời tôi, làm sao tôi biết được Chúa Giê-xu này vẫn còn sống?"

"Steve, anh sẽ phải tin tôi về điều này", ông nói, "Giê-xu đang ở đây trong phòng này, và Ngài sẽ chạm đến cuộc đời anh nếu anh cầu xin Ngài. Anh không cần nói lời cầu nguyện hoa mỹ. Đức Chúa Trời biết lòng anh. Chỉ cần kêu tên Ngài, Giê-xu! Giê-xu!"

Âm vang của cái tên lần lần nữa và lần nữa dường như đem niềm hy vọng từ nơi nào đó đến. Sự hỗn độn và sợ hãi phai mờ dần khi tôi nhìn lên trần nhà và bắt đầu thốt ra tên đó – "Giê-xu, Giê-xu, Giê-xu, Giê-xu, Giê-xu!"

Và sau đó nó đã xảy ra!

Một sự bình an, một sự ấm áp như vậy tôi chưa bao giờ cảm nhận được đã bao phủ lấy tôi. Quyền năng này chảy mạnh như một dòng sông và điều khiển mọi thứ.

Tôi tiếp tục kêu tên Ngài, càng ngày càng ngày càng lớn hơn. "Giê-xu! Giê-xu! Giê-xu!"

Tôi càng kêu danh Ngài, sự giải thoát trong tôi càng mạnh mẽ hơn. Cơn co giật dừng lại. Sự hiện diện của ma quỷ biến mất. Những bức tường dao động trong phòng tôi đứng yên lại!

Hầu như ngay lập tức, tôi cảm thấy căn phòng tràn ngập một sự hiện diện khác – sự hiện diện này thật đẹp đẽ và thánh thiện. Vị khách đến thăm tôi không cần nói với tôi điều gì đã xảy ra. Thật là trong suốt và rõ ràng: Tôi vừa nhận được món quà cho cuộc đời mới qua Chúa Giê-xu Christ. Ngài đã giải thoát tôi! Tự do! Tự do! Tự do!

Tôi đã sống quá lâu trong bóng tối và gánh nặng của tội lỗi. Nhưng không có gì quá khó cho Chúa Giê-xu Christ chúng ta. Sự phạm tội và tội lỗi của tôi bao phủ tôi như một cái chần nặng.

Chúng cứ về Lời Đưa Chúa Trời công bố rằng: "Đức Giê-hô-va phán: Bây giờ hãy đến, cho chúng ta biện luận cùng nhau. Dầu tội các ngươi đỏ như hồng điều, thì sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên." (Êsai 1:18). Bây giờ những lời này cũng là chứng cứ cho tôi.

Kẻ Hủy Diệt đã cầm giữ tôi trong sự kiểm soát của hắn. Nhưng tất cả đều là sự dối trá. Trong lẽ thật, có sự hy vọng. Cuộc đời đáng để sống. Tôi có thể thay đổi, tôi có thể được chữa lành và khi ánh sáng tình yêu của Đức Chúa Trời chiếu vào căn phòng tối tăm và tội lỗi của tôi vào buổi sáng hôm đó, tất cả những lẽ thật này bùng lên trong lòng của tôi một sự giải thoát hoàn toàn. Vì Chúa Giê-xu nói “Các người biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông tha các người.” (Giăng 8:32, 14:6).

Nhận biết Ngài không có nghĩa là tin đạo, đi nhà thờ, quyết định trở nên tốt hay vâng theo một số luật lệ và qui định. Đơn giản là kinh nghiệm một mối thông công sống động với Đức Chúa Trời hàng sống!

Vào sáng thứ ba đó, Chúa Giê-xu Christ đã bày tỏ điều vĩ đại nhất trong tất cả các phép lạ: Ngài đã thay đổi tấm lòng của tôi. Ngài trở nên thật với tôi hơn bất kỳ người nào khác. Vì lần đầu tiên trong cuộc đời của tôi, tôi đã gặp Đức Chúa Trời thật duy nhất – và Ngài đã trả tự do cho tôi hoàn toàn như Ngài đã nói “Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành tín công bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng sạch mọi điều gian ác.” (I Giăng 1:9).

Tôi được sạch – được tha thứ – được sống lần nữa! Lẽ thật đã giải thoát cho tôi!

Chương VII

MỘT TIẾNG NÓI MỜI, MỘT SỰ DẪN DẮT MỜI

Ở tại bãi đậu xe đó, ngay trước mũi tôi, đặt một gói thuốc lá mới toanh. Không phải loại thuốc bất kỳ nào đó mà là nhãn hiệu ưa thích của tôi, cái nhãn hiệu mà tôi đã từng hút hai cho đến ba gói một ngày trong gần 10 năm qua.

Tiếng nói cũ quen thuộc đang vang lên, “Không phải là may mắn ư? Nó không phải là một trong những vị tuyệt vời ngay bây giờ sao? Mọi việc ổn thôi. Không ai ở chung quanh đây đâu mà nhìn thấy.”

Chỉ có một điều khác giữa con người cũ của Steve và con người mới Cơ đốc nhân Steve, cùng sự quan tâm đến tiếng nói đó.

Bây giờ tôi có sự soi dẫn của Đức Thánh Linh và nhận ra tiếng nói đó là Kẻ Hủy Diệt.

Cúi xuống tôi nhặt gói thuốc lá lên, bóp nghiền nó trong nắm tay tôi và nói lớn lên rằng “Satan, mày sẽ không đánh bại được tao. Tao là một tạo vật mới trong Đấng Christ. Bản chất con người mới của tao không cần thuốc lá. Mày đã bị đánh bại!”

Khi tôi ném nó vào sọt rác, Đức Thánh Linh dịu dàng nhắc tôi rằng có thể có người nào đó tìm thấy nó ở đó. Tôi phải không chừa chỗ cho Satan tồn tại. Vì vậy tôi dừng lại nhà vệ sinh công cộng và xả nước cho gói thuốc trôi xuống hầm cầu. Khi tôi nhìn thấy chúng đã biến mất, Đức Chúa Trời nói với lòng tôi rằng: “Steve, ta sẽ luôn luôn chỉ cho con cách thoát khỏi sự cám dỗ. Nhưng con phải sẵn sàng phá hủy tất cả nguồn gốc của sự cám dỗ, mọi thứ cám dỗ sẽ xuất hiện trên đường đi của con.

“Khi con phá hủy những cội rễ của sự cám dỗ, các ý tưởng của con sẽ được thiết lập ở trong Ta. Hãy nhớ lẽ thật này và con sẽ chiến thắng trong cuộc sống.”

Khi tôi đối diện với từng thói quen đã điều khiển cuộc đời tôi trong quá khứ – như là ma túy, rượu và sự chửi rủa - cùng với những mối quan hệ đã bị bẻ gãy bởi vì chỗ đứng của tôi trong Chúa Giê-xu Christ hay nói cách khác con người bị chinh phục trước Đấng Christ. Trong vòng vài tuần tôi đã được tách ra khỏi người bán ma túy cũng như bạn sử dụng ma túy. Dường như từ “Giê-xu” được thốt lên trong tình yêu thương và kính sợ làm cho họ bị phân tán ra. Giống như trong đá banh, sự phòng thủ đức tin của chúng ta tốt nhất là sự tấn công tốt – đó là bước ra và làm chứng về danh của Ngài.

Những thói quen cũ khác như nói dối, sự ghen ghét và tham dục đã biến mất dần khi tôi thay đổi điều tôi đọc, điều tôi nói, điều tôi làm và cả những người bạn tôi quan hệ.

Kinh Thánh chép rằng “Thì hãy ham thích sữa thiêng liêng của đạo, như con trẻ mới đẻ vậy, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà được rỗi linh hồn.” (I Phiêrô 2:2). Đó là tôi! Kinh Thánh trở thành bản đồ của tôi trong cuộc sống. Đối với tôi đó là bản chỉ dẫn đến kho báu – thực tế có nhiều kho báu hơn là tôi có thể tưởng tượng. Trong từng trang, tôi đã tìm thấy những lời hứa tuyệt vời nhất đến từ Đức Chúa Trời.

Tôi cầu nguyện, “Ô lạy Chúa, con đã đánh mất quá nhiều. Con đã lãng phí quá nhiều năm và bây giờ con chỉ giống như một đứa bé. Nếu Ngài phục hồi và tái tạo lại con, thì xin Ngài hãy dẫn dắt con

từng bước trên đường đi, bởi vì con không biết phải làm gì.”

Đức Chúa Trời đã dẫn dắt tôi, nhưng không phải trong cách mà tôi mong đợi. Trong vòng vài tuần sau khi tôi thay đổi, một sự kiện xảy ra đã thay đổi nhanh chóng chiều hướng tiến triển của cuộc đời tôi. Vào tối thứ bảy lạnh giá, lúc 11 giờ, có tiếng gõ cửa nhà tôi. Tôi mở cửa và nhận ra mình đang mặt đối mặt với nhân viên gây mê địa phương. Ông ta cầm trong tay bốn lệnh bắt tôi về các tội ác nghiêm trọng. Tôi bị còng tay và dẫn vào nhà tù.

Một lần nữa mẹ tôi chứng kiến con bà đang bị bỏ tù. Câu hỏi xuất hiện trong tâm trí của cả hai chúng tôi. Tại sao? Tại sao vào lúc này hồi Chúa? Steve đã được thay đổi. Nó đã là một người mới. Những tội ác nó phải chịu trách nhiệm về việc bán ma túy là những việc trong quá khứ của nó. Tại sao vậy hồi Chúa?

Kinh Thánh dạy rằng “Vả chúng tôi biết rằng mọi sự hiệp lại có ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn của Ngài đã định”. Cũng có chép rằng “Ý tưởng Ta chẳng phải ý tưởng các người, đường lối Ta chẳng phải đường lối các người.” Đức Chúa Trời đang dạy tôi cách tin cậy Ngài.

Tôi đã trải qua vài tháng trong tù ở trong chuồng giống như một con vật trước khi tôi bắt đầu thấy được mục đích của Ngài. Trong thời gian ở tù, một Mục sư tên Jim Summer đến thăm viếng tôi thường xuyên. Jim có chương trình phục hồi cho người nghiện ma túy tên là Hội Truyền Giáo Alabama. Qua các cuộc nói chuyện với tòa án và luật sư của tôi, ông đang cố gắng hết sức để tôi được vào chương trình của ông. Hội Truyền Giáo là chi nhánh của Teen Challenge, một chương trình phục hồi người nghiện khác, và cả hai đều đưa ra chỉ dẫn thuộc linh và rèn luyện những thanh niên và thanh nữ giống như tôi. Nếu nó được thực hiện, tôi sẽ trải qua ba tháng với Hội Truyền Giáo và chín tháng ở Mid – America Teen Challenge tại Mũi Girardeau, Missouri.

Tim tôi đập thình thịch và lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi khi tôi đứng trước mặt quan tòa chờ đợi bản án dành cho tôi. Tôi xứng đáng chịu nhiều năm trong trại cải huấn vì những tội ác này. Ông đã gặp tôi nhiều lần trước đây. Mỗi lần tôi bị bắt, ông luôn khoan dung cho tôi hưởng án treo. Lần này tôi đã sẵn sàng để đi tù.

Lạnh lùng ngược mắt lên khỏi hàng ghế và nhìn tôi cách nghiêm khắc, quan tòa lên tiếng “Stephen Hill, điều này ngược lại lời kết án của tôi, nhưng tôi tuyên án đưa anh tới Hội Truyền Giáo. Nếu anh không hoàn tất chương trình thành công thì anh phải ở nhiều năm trong trại cải huấn.”

Tôi sẽ không bao giờ quên thời điểm đó. Đức Chúa Trời đã mở một lối thoát cho tôi!

Tại Teen Challenge, tôi học cách bước đi trong đức tin. Tôi học cách sống để công bố tình yêu và đức tin trong Đấng Christ. Tôi được thiết lập trong những điều căn bản: Được báp têm nước, được đầy đầy Đức Thánh Linh, học cách không chỉ đọc nhưng biết cách nghiên cứu Kinh Thánh và trở nên có kỷ luật trong cầu nguyện.

Ở đó tôi đã học được những hành động và lời nói bên ngoài là dấu hiệu của một người không ở với Đức Chúa Trời. Một vài gã có những lời nói và “những sự thay đổi” đúng theo tôn giáo nhưng họ đang giốn mặt với Đức Chúa Trời. Một số khác đã ăn năn thật sự tội lỗi của họ và đã đến với Đức Chúa Trời, nhưng chưa học được tính cách và lời nói thánh khiết. Đó là tấm lòng mà Đức Chúa Trời nhìn vào, và duy chỉ có Ngài có thể ban cho một tấm lòng mới: “Ta sẽ ban cho chúng nó một lòng đồng nhau, phú thần mới trong các người; bỏ lòng đá xác thịt chúng nó, và sẽ cho chúng nó lòng thịt.” (Êxêchiên 11:19 NAS).

Đức Chúa Trời không những cho tôi một tấm lòng mới mà còn cho tôi một tâm trí mới nữa. Tâm trí tôi đã trở nên một cái cống – đầy những rác rưởi, tham lam ghen ghét, cay đắng, tuyệt vọng và ham thích. Và khi Chúa Giê-xu đặt tôi trong sự tự do, tha thứ tội lỗi tôi và bước vào lòng tôi. Ngài rửa sạch tôi khỏi hết những lời tục tĩu trong ý thức tôi. Nhưng vẫn có một biển tiềm thức rác rưởi cần rửa sạch và làm mới lại.

Thoạt đầu, tôi để ma quỷ săn đuổi tôi với sự xử phạt mỗi khi tôi để suy nghĩ cũ xuất hiện. Sau đó tôi học được rằng tôi có thể tự mình đến với Chúa Giê-xu và cầu xin sự tha thứ và sự thanh tẩy – bất kỳ lúc nào cũng được, ngày hoặc đêm. Thật ra, Đức Chúa Trời đã sử dụng những ý nghĩ cũ này cho điều tốt lành, bởi vì mỗi lần chúng đến, chúng chỉ cho tôi đến với Chúa Giê-xu để được tha thứ, và làm cho tôi yêu Ngài nhiều hơn vì ân điển ban cho cách nhưng không của Ngài qua Thập Tự Giá. Tôi học được sự dâng chính mình, lòng tôi lên cho Ngài không chỉ một lần nhưng là một tiến trình liên tục “Vậy hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phượng phải lẽ của anh em. Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào.” (Rôma 12:1-2 NAS)

Quá trình nhận thức trước đây của tôi đã khiến tôi tin rằng Đức Chúa Trời là Đấng chỉ có mặt trong những buổi sáng Chúa

Nhật tại nhà thờ. Nhưng nay tôi biết rằng Ngài ở cùng tôi luôn luôn, rằng sự hiện diện quyền năng của Ngài có thể bày tỏ trên đường phố vào tối thứ bảy như là trong Hội Thánh vào sáng Chủ Nhật.

Tuy nhiên điều làm tôi hồi hộp nhất ở Teen Challenge là học cách chinh phục các linh hồn tội nhân. Tôi đã quen nhìn các Cơ đốc nhân như là những kẻ cổ hủ câu nệ và là những người vô tích sự. Điều gì kích thích để trở nên tốt? Sau đó tôi khám phá ra quyền năng của Đức Thánh Linh mà chúng ta có thể tiến hành trận chiến thuộc linh và đắc thắng trong Đấng Christ, rằng “Nước thiên đàng bị hãm ép (quyền thống trị của Đức Chúa Trời) và kẻ hãm ép đó chiếm lấy” (Mathiơ 11:12).

Qua sự cầu nguyện, chúng tôi thấy Đức Chúa Trời làm những phép lạ đầy quyền năng. Người què được chữa lành, những người khác có triệu chứng suy sụp đến phát cuồng và chủ quan sử dụng thuốc an thần lâu ngày được giải thoát cách siêu nhiên. Nhưng phép lạ lớn nhất là thấy Đức Chúa Trời làm mềm tấm lòng người nghiện ma túy rất nặng trên đường phố trước mắt chúng tôi, chúng kiến người đó quỳ trước Đức Chúa Trời trên đường phố và tuôn trào giọt nước mắt vui mừng vì tìm thấy sự tha thứ của Đức Chúa Trời lần đầu tiên. Điều gì có thể quan trọng hơn, phần khởi hơn để thay đổi định mệnh muôn đời của một người từ địa ngục lên thiên đàng, thêm một người bạn muôn đời, và một linh hồn mãi mãi thuộc về Giê-xu? Đây là một phép lạ tuyệt vời nhất!

Trong nhiều ngày và nhiều tuần qua, sự vui mừng về chinh phục linh hồn hầu như gánh nặng trong tôi. Tại sao tất cả các Cơ đốc nhân không có cảm giác như tôi? Tại sao tất cả tín đồ không cố gắng để đi chinh phục linh hồn? Điều gì có thể quan trọng hơn? Nếu Đức Chúa Trời có thể sử dụng một người nghiện ma túy như tôi để chinh phục linh hồn tội nhân, chắc rằng bất kỳ ai cũng được sử dụng. Tại sao không có nhiều nhà truyền bá Phúc Âm và truyền giáo hơn nữa?

Một buổi sáng tinh mơ nọ, tôi ngồi trên giường suy gẫm một đoạn Kinh Thánh tôi yêu thích, Mathiơ 9:36-37 “Khi Ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng thương xót, vì họ cùng khốn, và tan lạc như chiên không có kẻ chăn. Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì thật trủng, song con gặt thì ít. Vậy, hãy cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình” (Mathiơ 9:37-38)

Tôi đã cầu nguyện bằng lời cầu nguyện đã khuấy động trong lòng tôi trong những ngày qua “Lạy Chúa, Ngài có thể sử dụng con để chinh phục linh hồn tội nhân cho Vương quốc của Ngài được không? Nếu Ngài làm điều này thì con xin cống hiến cuộc đời con,

tất cả cuộc đời con để phục vụ Ngài!”

Trong khi tôi chờ đợi và lắng nghe điều mà Đức Chúa Trời sẽ nói, tôi hầu như lo sợ rằng có lẽ tôi sẽ bị từ khước. Thay vào đó, sự bình an và sự bảo đảm của Đức Chúa Trời nói với lòng tôi: “Hỡi con trai, Ta là Đức Chúa Trời của con, Ta sẽ hành động qua con những việc lớn hơn mà con có thể nghĩ hay tưởng tượng, nếu con biết hạ mình và vâng phục.

Tương lai tôi sẽ giữ điều gì? Tôi chỉ biết đó phải là điều phấn khởi!

KẾT LUẬN

Nhiều năm đã trôi qua kể từ buổi sáng thứ ba tháng 10, 1975 đáng nhớ đó. Mỗi ngày tôi khám phá nhiều hơn tình yêu của Đức Chúa Trời và kế hoạch Ngài dành cho tôi.

Tháng 4, 1979, Đức Chúa Trời đã chúc phước cho tôi một người vợ, một người nữ đã sống một cuộc đời giống như tôi, người đã bước đi với sự đắc thắng trong Chúa Giê-xu Christ và là người chia sẻ những ước mơ của tôi trong tương lai. Jeri và tôi đã gặp nhau ở trong trường Kinh Thánh, một nơi lý tưởng cùng nhau dành thời gian tìm kiếm Đức Chúa Trời cho mục tiêu. Từ khi tốt nghiệp, chúng tôi đã đem tình yêu của Đức Chúa Trời đến hàng ngàn người Mỹ, và người nước ngoài.

Cùng với nhau chúng tôi cũng đã được tham gia vào các buổi nhóm phục hưng, nơi mà có hàng ngàn người đã được cứu. Thật là xúc động khi thấy mọi người chạy đến với Chúa Giê-xu để được giải thoát và để nhận sự cứu rỗi!

Jeri và tôi khám phá ra rằng cùng một Chúa Giê-xu Christ đã thay đổi đời sống của chúng tôi cách đây nhiều năm ngày hôm nay vẫn còn sống, và Ngài đang cứu và chữa lành trên các đường phố New York, Chicago, và Los Angeles. Cùng một Đức Thánh Linh đã chạm đến cuộc đời chúng tôi, cũng đang chạm đến cuộc đời của những người già và trẻ khắp đất nước Mỹ. Cùng một tình yêu của Đức Chúa Trời đã mở lòng của chúng tôi đã có hiệu lực đến những người hàng xóm nghèo của chúng tôi trong những khu nhà ổ chuột ở Mê-xi-cô. Cùng một sự tha thứ mà chúng tôi đã nhận được có thể tha thứ cho hàng triệu người ở Canada, Argentina, Anh, Ấn Độ, Nhật và Châu Phi.

Các bạn thấy đó, mọi người đều như nhau ở bất cứ nơi nào bạn đến. Ngôn ngữ thay đổi, phong tục khác nhau, nhưng tấm lòng như nhau ở mỗi nền văn hóa. Kinh Thánh chép rằng lòng con người “cực kỳ hung ác!” chỉ có Đức Chúa Trời có thể thay đổi được nó.

Hãy cho tôi một vài giây phút nữa để nói thẳng với bạn. Có thể bạn cầm lấy quyển sách này vì tò mò. Bạn đã đọc nó, và bây giờ bạn bị đụng chạm bởi thông điệp này. Hoặc có thể một người bạn đã trao cho bạn, hy vọng rằng bạn sẽ tiếp nhận tình yêu của Chúa Giê-xu Christ. Thông điệp trong quyển sách này có thể thay đổi cuộc đời của bạn.

Bạn mệt mỏi chẳng? Bạn đang tìm kiếm hạnh phúc và sự bình an thật trong tâm trí mình chẳng? Có thể bạn có vài cơn đau tim và thất vọng như tôi đã cảm nhận trong cuộc đời của tôi?

Đây là vài bước đơn giản dẫn đến sự tha thứ và cuộc đời mới. Hãy đọc, làm theo và hãy để tình yêu của Chúa Giê-xu Christ tái tạo lại bạn thành người mà Ngài muốn.

1. Hãy tin rằng Đấng Christ là bạn của bạn và Ngài quan tâm đến bạn.

“Lại hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay săn sóc anh em.” (I Phiêrơ 5:7)

“Vì chúng ta ngày trước cũng ngu muội, bội nghịch, bị lừa dối, bị đủ thứ tình dục dâm dật sai khiến, sống trong hung ác, tham lam, đáng bị người ta ghét và tự chúng ta cũng ghét lẫn nhau. Nhưng từ khi lòng nhân từ của Đức Chúa Trời, là Cứu Chúa chúng ta, và tình thương yêu của Ngài đối với mọi người ta đã được bày ra, thì Ngài cứu chúng ta, không phải cứu vì việc công bình chúng ta làm, nhưng cứ theo lòng thương xót Ngài, bởi sự rửa về sự lai sanh và sự đổi mới của Đức Thánh Linh.” (Tít 3:3-5) NAS

“Ta chẳng gọi các người là đầy tớ nữa, vì đầy tớ chẳng biết điều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các người là bạn hữu ta, vì ta từng tỏ cho các người biết mọi điều ta đã nghe nơi Cha ta.” (Giăng 15:15)

“Đức Chúa Giê-xu nghe vậy, bèn phán cùng họ rằng: Chẳng phải kẻ mạnh khỏe cần thầy thuốc đâu, nhưng là kẻ có bệnh; ta chẳng phải đến gọi người công bình, nhưng gọi kẻ có tội.” (Mác 2:17)

“Vì Con người đã đến cứu sự đã mất.” (Mathiơ 18:11)

2. Kêu cầu sự giúp đỡ của Ngài – Ngay bây giờ!

“Và, Kinh Thánh nói rằng: Kẻ nào tin Ngài sẽ chẳng bị hổ

thẹn. Trong người Giu-Đa và người Gờ-Réc không có sự phân biệt gì hết, vì họ có chung một Chúa, giàu ơn đối với mọi kẻ kêu xin Ngài. Vì ai kêu cầu danh Chúa thì sẽ được cứu.” (Rôma 10:11-13)

“Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các sẽ được yên nghỉ. Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.” (Mathiơ 11:28-29)

3. Hãy tin Ngài cứu bạn ra khỏi tội lỗi, tuyệt vọng và sợ hãi.

“Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ai nghe lời ta mà tin Đấng đã sai ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống.” (Giăng 5:24)

“Vậy nếu miệng người xưng Đức Chúa Giê-xu ra và lòng người tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, thì người sẽ được cứu.” (Rôma 10:9)

“Ngài đã giải thoát chúng ta khỏi quyền của sự tối tăm, làm cho chúng ta dời qua nước của Con rất yêu dấu Ngài.” (Cô-lô-se 1:13)

“Vì Đức Chúa Trời chẳng ban cho chúng ta tâm thần nhút nhát bèn là tâm thần mạnh mẽ, có tình thương yêu và dè giữ.” (II Timô-thê 1:7)

4. Hãy tin rằng Ngài sẽ thanh tẩy bạn và làm cho bạn chiến thắng lần nữa.

“Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao thông cùng nhau; và huyết của Đức Chúa Giê-xu, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta. Ví bằng chúng ta nói mình không có tội chi hết, ấy là chính chúng ta lừa dối mình, và lẽ thật không ở trong chúng ta. Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành tín công bình để tha thứ tội chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian ác.” (I Giăng 1:7-9)

“Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ qua đi nầy mọi sự điều trở nên mới.” (II Cô-rinh-tô 5:17)

5. Một cách công khai thú nhận Ngài là Chúa và Đấng cứu rỗi của bạn.

“Bởi đó, ai xưng ta trước mặt thiên hạ, thì ta cũng xưng họ trước mặt Cha ta ở trên trời; còn ai chối ta trước mặt thiên hạ, thì ta cũng chối họ trước mặt Cha ta ở trên trời.” (Mathiơ 10:32-33)

“Ví bằng có ai xưng Đức Chúa Giê-xu là Con Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời ở trong người, và người ở trong Đức Chúa Trời. (I Giăng 4:15)

“Vì tin bởi trong lòng mà được sự công bình, còn bởi miệng làm chứng mà được sự cứu rỗi.” (Rôma 10:10)

6. Tin cậy Ngài với đức tin đơn sơ như con trẻ.

“Đức Giê-xu gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn đồ, mà phán rằng: Quả thật ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu.” (Mathiơ 18:2-3)

“Vả, ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời.” (Êphê-sô 2:8)

“Vả, không có đức tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thưởng cho kẻ tìm kiếm Ngài.” (Hê-bơ-rơ 11:6)

“Tôi cầu xin Ngài tùy sự giàu có vinh hiển Ngài khiến anh em được quyền phép bởi Thánh Linh mà nên mạnh mẽ trong lòng; đến nỗi Đấng Christ như đức tin mà ngự trong lòng anh em; để anh em khi đã đâm rễ vững nền trong sự yêu thương, được hiệp cùng các thánh đồ mà hiểu thấu bề rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của nó là thể nào, và được biết sự yêu thương của Đấng Christ, là sự trở hơn mọi sự thông biết, hầu cho anh em được đầy dẫy mọi sự dư dật của Đức Chúa Trời.

Vả, Đức Chúa Trời; bởi quyền lực cảm động trong chúng ta, có thể làm trở hơn vô cùng mọi việc chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng, nguyện Ngài được vinh hiển trong Hội Thánh, và trong Đức Chúa Giê-xu Christ, trải các thời đại, đời đời vô cùng! Amen” (Êphê-sô 3:16-21)

“Vậy chúng ta đã được xưng công bình bởi đức tin, thì được hòa thuận với Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Giê-xu Christ chúng ta”. (Rôma 5:1)

Hãy cầu nguyện với lời cầu nguyện đơn sơ này. Trong đức tin, hãy tin rằng Ngài sẽ nghe bạn và trả lời:

Chúa Giê-xu kính yêu, với mỗi miệng con, con thú nhận tội lỗi của con, sự trống vắng của con, sự ích kỷ của con. Xin hãy tha thứ cho con, rửa sạch tấm lòng con và ban cho con một sự khởi đầu mới. Con tiếp nhận Ngài là Chúa của cuộc đời con. Ở đây, ngay bây giờ, con quyết định tin cậy Ngài bằng cả cuộc đời con. Và với sự giúp đỡ của Ngài, con sẽ để Ngài tái tạo con thành con người mới. Con tin điều Kinh Thánh nói là sự thật, và con sẽ làm theo Kinh Thánh. Chúa Giê-xu ơi, xin hãy rửa con, thanh tẩy con, làm mới con, hãy trở thành người bạn tốt nhất của con. Con cầu nguyện. Trong danh Chúa Giê-xu. Amen.

Xin chúc mừng!

Bạn vừa thực hiện quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời của bạn! Giê-xu đã bước vào lòng của bạn. Ngài sẽ là người bạn tốt nhất của bạn. Hãy dành nhiều thời gian nói chuyện với Ngài mỗi ngày. Thường xuyên đọc lời của Ngài, Kinh Thánh. Ngài sẽ nói với lòng của bạn và dẫn dắt bạn trong những ngày sắp tới trong cuộc đời của bạn nếu bạn tiếp tục tìm kiếm Ngài và để Ngài dẫn dắt.

Hãy đến Hội Thánh có Cơ đốc nhân mạnh mẽ trong cộng đồng của bạn là điều cực kỳ quan trọng. Học Kinh Thánh và thông công là hai trong những lợi ích để trở thành một phần thân thể của các tín đồ địa phương.

Hãy chịu báp tem. Báp tem là một cách công bố công khai về đức tin mới của bạn trong Đức Chúa Trời. Nó giống như đám tang cho "con người cũ" vì khi bạn bước lên khỏi mặt nước trong sự sống mới. Hãy hỏi Mục sư trong Hội Thánh của bạn để có thêm thông tin.

Chúng tôi muốn giúp bạn nhiều hơn nữa. Xin hãy cho chúng tôi cơ hội.

Để có thêm thông tin liên lạc với Chương trình Phục hồi Cơ đốc nhân nghiện ma túy gần nhất, hoặc nếu bạn muốn trao đổi thư từ với Stephen Hill, xin gửi về:

Together in the Harvest Ministries

P. O. Box 2090.

Foley, Alabama 36536.

MỤC LỤC

1. Thân chết xuất hiện.
2. Hai tiếng nói bên hũ bánh qui.
3. Đứa trẻ ngu ngốc
4. Trái tim bằng đá.
5. Tận cùng của sự tối tăm.
6. Lẽ thật vẫn giải thoát cho con người được tự do.
7. Một tiếng nói mới, một sự dẫn dắt mới.
8. Kết luận.